

samt medvirken til tilskyndelse til *terrorist offences*,³⁴⁾ får retsakten en rækkevidde, der grænser til det absurde, hvis man tager den bogstaveligt. Den forpligter deltagerstaterne til at kriminalisere forsøg på og visse former for medvirken til tilskyndelse/hvervning/oplæring til ikke bare de af de globale konventioner omfattede principale handlinger, men også forsøg på og medvirken til at begå disse. Det var derfor ikke en overdrivelse, når nogle af delegationerne påpegede, at konventionen ville komme til at omfatte forhold, der er »*extremely remote from the actual commission of an act of terrorism*«. Det blev bl.a. foreslået at begrænse retsaktens anvendelsesområde, f.eks. i den indledende konventionsartikel om terminologi eller ved ledsagende bemærkninger i den forklarende rapport, således at den nye konvention i det mindste alene dækkede forhold med tilknytning til de principale handlinger omfattet af de globale konventioner; men det kom der ikke noget afgørende ud af, da flertallet af delegationer modsatte sig forslaget. Dog forudsætter pligten til at kriminalisere medvirken, der ikke har karakter af meddelagtighed – *complicity* – eller hovedmandsskab – *organising or directing* – at den, der på anden måde er bidragende – *contributing* – har direkte forsæt i form af hensigt eller viden i relation til en forestående tilskyndelse/hvervning/oplæring til begåelse af en *terrorist offence*.³⁵⁾

I princippet skal en medarbejder hos en it-service-udbyder således kunne straffes for at lægge en meddelelse fra en kunde ud på internettet, hvis medarbejderen er klar over, at budskabet er egnet til at anspre nogen til at begå en *terrorist offence*, at det er beregnet til hvervning, eller at det indeholder anvisninger på udførelse af sådanne forhold.

I den forklarende rapport til konventionen bemærkes det i tilknytning til fremhævelsen af proportionalitetsprincippet, at retsakten forpligter deltagerstaterne til at kriminalisere forhold, der er egnet til at føre til *terrorist offences*, men ikke forhold, der kun har en teoretisk forbindelse med sådanne lovovertrædelser. Konventionen beskæftiger sig således ikke med hypotetiske begivenhedskæder såsom »tilskyndelse til forsøg på finansiering af en trussel«, forklares det. I princippet lyder dette såre fornuftigt; men klarheden er ikke ligefrem overvældende. Præcisionsniveauet højnes heller ikke i kraft af en senere bemærkning i den forklarende rapport om, at til-

skyndelse til forhold omfattet af terrorfinansieringskonventionen faktisk er omfattet, selv om udsigten til volds kriminalitet er temmelig fjern fra handlingen – for denne kan jo spille en vigtig rolle i den kæde af begivenheder som fører til *violent terrorist offences*.³⁶⁾ Rapportens betragtninger er selvmodsigende, for konventionen om terrorfinansiering omfatter også forsøgshandlinger.

Lige til det sidste modsatte flere delegationer sig inddragelse af terrorfinansieringskonventionen i den liste, der afgrænser, hvad der er omfattet af begrebet *terrorist offence*, hvortil den nye konventions forpligtelser til at kriminalisere tilskyndelse/hvervning/oplæring samt forsøg herpå og medvirken hertil knytter sig. Det blev gang på gang fremhævet, at ikke mindst koblingen af disse to konventioner ville indebære kriminalisering af forhold, der er ekstremt fjerne i forhold til terrorhandlinger, og at der ville opstå betydelig retsikkerhed – *legal uncertainty*. Et flertal ønskede imidlertid ikke at udelade finansieringskonventionen fra bilaget, da noget sådant angiveligt kunne have negative virkninger og ville være et tilbageskridt, formentlig i kraft af signalværdien. Delegationerne havde meget divergerende meninger om forslag, der bl.a. skulle gøre det muligt at tage forbehold over for hele eller dele af forpligtelserne til kriminalisering af tilskyndelse/hvervning/oplæring samt forsøg herpå og medvirken hertil i relation til forhold omfattet af finansieringskonventionen. I det afsluttende kompromis gled muligheden for et sådant forbehold ud, hvilket en række delegationer havde vanskeligt ved at godtage. Som en beskeden kompensation blev det vedtaget at henvise til den fleksibilitet, som kan opnås på grundlag af fortolkningsprincipperne i traktatkonventionen.³⁷⁾

En deltagerstat kan i øvrigt tage forbehold over for inddragelse af en konvention, som vedkommende ikke er forpligtet af, jf. artikel 1 (2). Denne mulighed er selvsagt ikke egnet som bolverk mod for vidtgående forpligtelser efter den europæiske konvention, da håndhævelse af et sådant forbehold helt ville afskære en stat fra at tilslutte sig en given konvention, som den i øvrigt fandt det ønskeligt at ratificere.

Kriminaliseringspligten retter sig mod forsætlige forhold og i visse henseender yderligere et særligt intentionelt element. Der var usikkerhed